Δίψα εξουσίας (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 28 Απριλίου, 2013

Το πάθος του Χριστού θεωρείται ακατανόητο από πολλούς «ορθολογιστές», αλλά και οι πιστοί δυσκολευόμαστε πολύ να το κατανοήσουμε! Ενώ προβάλλει ως παντοδύναμος, αφού και νεκρούς ανασταίνει, όπως τον Λάζαρο, αποδέχεται «μοιρολατρικά» να υποστεί το φρικτότερο μαρτύριο του αρχαίου κόσμου, αφού προηγουμένως ανέχθηκε πλήθος από ειρωνείες, εμπαιγμούς και εξευτελισμούς! Μάλιστα καταδικάζει τη χρήση βίας από μέρους του Πέτρου, ο οποίος αντιδρά «φυσιολογικά», κατά τα ανθρώπινα, και σπεύδει να Τον υπερασπιστεί την ώρα που οι
διώκτες του έρχονται να τον συλλάβουν! Αυτή η σιωπηλή υποταγή και παράδοση στους εχθρούς του συνιστά διαχρονικά σκάνδαλο, το οποίο αδυνατούν να ξεπεράσουν πλείστοι όσοι στέκονται κριτικά έναντι του Ιησού ή τον απορρίπτουν με πάθος αδικαιολόγητο για τα δεδομένα της λογικής!

«Άπιστοι» και «πιστοί» προσπερνούμε κάποια
σημαντικά στοιχεία του θείου δράματος θεωρώντας τα δευτερεύοντα. Θα αναλύσουμε
ένα από αυτά. Λίγο πριν από το πάθος οι μαθητές συζητούν μεταξύ τους. Θέμα της συζήτησης το ποιος είναι ο ανώτερος μεταξύ τους. Βέβαια ο Χριστός είχε ήδη επιλέξει, μεταξύ των δώδεκα, τρεις, τους Πέτρο Ιάκωβο και Ιωάννη, από τους οποίους ζητούσε να τον ακολουθήσουν σε κάποιες σημαντικές ενέργειές του, όπως η ανάσταση της κόρης του Ιαείρου, η Μεταμόρφωση, η προσευχή στον κήπο της Γεθσημανή. Να ήταν άραγε αυτό, που γέμισε με αυτοπεποίθηση τους μαθητές αυτούς, ώστε να διολισθήσουν σε σημαντικές πτώσεις; Ο πρώτος αντέδρασε στην προφητεία του Χριστού για την εγκατάλειψή Του κατά την πορεία του προς το πάθος. Τον διαβεβαίωσε μάλιστα ότι θα παρέμεινε πιστός ώς τον θάνατο.
Και τον αρνήθηκε μπροστά σε μια υπηρετριούλα! ΟΙ άλλοι δύο, Ιάκωβος και Ιωάννης, ζήτησαν πρωτοκαθεδρίες! Μάλιστα, κατά τον ευαγγελιστή Ματθαίο, έβαλαν ως μεσάζοντα τη μητέρα τους, συγγενή της Παναγίας, να ζητήσει το «ρουσφέτι»! Ο ευαγγελιστής Λουκάς σημειώνει ότι φιλονεικία για την πρωτοκαθεδρία εκδηλώθηκε και κατά τη διάρκεια του μυστικού δείπνου. Δεν γνώριζαν βέβαια το τί ακριβώς ήταν η Βασιλεία των ουρανών, που τους είχε υποσχεθεί ο Χριστός και λίγο πολύ έρεπαν προς την αντίληψη μιας εγκόσμιας κυριαρχίας, όπως ακριβώς την είχαν συλλάβει οι άρχοντες των Εβραίων.

Ο

Χριστός στους γιούς του Ζεβεδαίου απάντησε ότι, για να καταστούν σημαντικοί πρέπει να πιούν το πικρό ποτήρι του μαρτυρίου, που θα έπινε ο ίδιος σε λίγο καιρό. Εκείνοι, ίσως χωρίς να εννοήσουν τον λόγο Του, έδειξαν προθυμία. Ο Χριστός όμως έλαβε την ευκαιρία να αναπτύξει με τρόπο σαφή και κατανοητό το θέμα της άσκησης της εξουσίας εκ μέρους των μαθητών του, όχι βέβαια μόνο των δώδεκα, αλλά του συνόλου εκείνων που διαχρονικά θα πίστευαν σ' Αυτόν και θα καθίσταντο μέλη της Εκκλησίας του. Μεταφέρουμε το απόσπασμα από το κατά Μάρκον
Ευαγγέλιο: *«Γνωρίζετε, ότι εκείνοι, που αρέσκονται να κυβερνούν τα έθνη, ασκούν απόλυτη εξουσία επάνω τους και οι υψηλοί αξιωματούχοι τους τα καταδυναστεύουν. Σε σας όμως δεν πρέπει να συμβεί αυτό. Αλλά όποιος θέλει να γίνει μεταξύ σας πρώτος, πρέπει να είναι υπηρέτης σας, και όποιος θέλει να γίνει μεγάλος μεταξύ σας, πρέπει να γίνει δούλος όλων. Και ο Υιός του ανθρώπου δεν ήλθε να υπηρετηθεί, αλλά να υπηρετήσει και να δώσει τη ζωή του λύτρο για τους πολλούς».* Για να γίνουν ακόμη πιο κατανοητά τα λόγια του έλαβε προ του μυστικού δείπνου λεκάνη με νερό και έπλυνε τα πόδια των μαθητών Του.

Εξουσιαστές, αντεξουσιαστές και λαός παραθεωρούμε τους λόγους αυτούς του Χριστού ή τους απορρίπτουμε με βδελυγμία! Εμείς έχουμε πλάσει τον ηγέτη, με βάση τη «λογική» μας πολύ διαφορετικό! Όπως ακριβώς είχαν πλάσει τους θεούς τους οι άνθρωποι στην προ Χριστού εποχή. Ο φιλόσοφος Φόυερμπαχ (18^{ος} αιώνας) αδυνατώντας να κατανοήσει, λόγω των παθών από τα οποία είχε αιχμαλωτισθεί, το πνεύμα ελευθερίας του Ευαγγελίου του Χριστού, έγραψε: *«Δεν είναι ο θεός που έπλασε κατ' εικόνα του τον άνθρωπο, αλλά ο άνθρωπος που έπλασε κατ' εικόνα του τους θεούς»*! Και θαυμάζεται η ρήση αυτή από τους παρακμασμένους του δυτικού «διαφωτισμού» ως σπουδαία. Αλλά τί το ανθρώπινο έχει η περί εξουσίας διδασκαλία του Χριστού; Δεν ήταν διαχρονικά ο άρχοντας επηρμένος, σκληρός, τυραννικός, άπληστος για δόξα, χρήμα, ηδονές; Δεν θεωρούσαν ακόμη και οι Αθηναίοι της κλασικής περιόδου την επιβολή του ισχυρού ευλογημένη από τους Θεούς; Δεν έδειξαν κατά καιρούς επαναστάτες πόσο αναπαυτική είναι η καρέκλα της εξουσίας, όταν σ' αυτήν στρογγυλοκάθησαν οι ίδιοι ανατρέποντας τους ιδεολογικούς τους αντιπάλους; Δεν σχηματίστηκε μία νέα αυλή, μετά από κάθε επανάσταση, η οποία θυσίασε τον λαό και γεύτηκε ό,τι ο άνθρωπος της πτώσης θεωρεί σημαντικό και παθιάζεται να το αποκτήσει;

Δεν είναι ο λαός που τρέχει διαχρονικά πίσω από τους δημαγωγούς, σαγηνεμένος από τον απατηλό λόγο τους και αποδέχεται μοιρολατρικά ότι ο κόσμος έτσι θα εξουσιάζεται παντοτεινά, καθώς έτσι είναι πλασμένη (από ποιόν άραγε;) η ανθρώπινη κοινωνία. Δεν είναι πρόθυμος να αποδεχθεί τη σκληρότητα, την εκμετάλλευση, τη σπατάλη των αρχόντων, επειδή, σε τελευταία

ανάλυση, το όνειρο του καθενός μας είναι να μας χαμογελάσει κάποτε και μας η «τύχη», να ανεβούμε κάπως ψηλότερα, να γίνουμε αρχικλητήρες, εργοδηγοί, προϊστάμενοι, διευθυντές, γραμματείς, βουλευτές, υπουργοί; Γι' αυτό και σκύβουμε μοιρολατρικά το κεφάλι στην κοινωνική αδικία, στην εκποίηση της εξουσίας, που υποτίθεται ότι πηγάζει από τον λαό, σε ξένους παράγοντες, οι οποίοι οδηγούν τη χώρα στην υποτέλεια και τον εξευτελισμό! Γι' αυτό ακόμη και σε καιρούς δύσκολους τις ελπίδες μας εναποθέτουμε σε ανθρώπους κατά κανόνα γόητες (δημαγωγούς), που πλανούν και πλανώνται, κατά τον Απόστολος Παύλο.

Ο Δημιουργός δεν έπλασε τον άνθρωπο, όπως τον αντικρίζουμε. Ο άνθρωπος έπεσε λόγω της αλαζονείας του, καθώς θέλησε να γίνει θεός ερήμην του Θεού! Γι' αυτό και ο Χριστός ήλθε, ώστε με τη θυσία Του να μας αποσπάσει από το βασίλειο του θανάτου και να μας καταστήσει τέκνα της Βασιλείας Του! Αλλά αυτό δεν θέλησε να το κάνει με στέρηση της ελευθερίας μας, του πιο πολύτιμου δώρου Του σε μας! Ήλθε λοιπόν και ταπεινώθηκε, ταπεινώθηκε τόσο, ώστε ακόμη και οι «πιστοί» αδυνατούμε να το εννοήσουμε. Αδυνατούμε να συλλάβουμε το μήνυμα της φάτνης, την οποία ωραιοποιούμε. Αδυνατούμε να συλλάβουμε το νόημα της πλύσης των ποδιών, με πρώτο τον «αντιπρόσωπό» Του επί της γης. Αδυνατούμε να κατανοήσουμε, γιατί επιτρέπει ακόμη και σήμερα να τον αμφισβητούν, να τον αρνούνται ή να τον βλασφημούν! Γι' αυτό εκδηλώθηκαν εκτροπές από το πνεύμα του Ευαγγελίου, που έδωσαν τροφή στους εμπαθείς εχθρούς ενός υποτιθεμένου από αιώνες νεκρού. Οι εκτροπές της δυναστείας του «ελέω Θεού» μονάρχη και οι πυρές καύσης των αντιρρησιών!

Όσο ο πάπας θα πλένει τα πόδια κάθε Μεγάλη
Πέμπτη και οι πολλοί θα βιάζουμε τον εαυτό μας εκείνη τη νύχτα να συμπάσχει συναισθηματικά με τον πάσχοντα Ιησού, θα χάνουμε από μπροστά μας το νόημα της θυσίας Του. Ο Χριστός ήλθε στη γη μας ταπεινός και εκδήλωσε την άκρα ταπείνωση κατά το πάθος Του! Αυτό είναι το ποτήρι, που μας καλεί να γευθούμε και εμείς, το ποτήρι της θυσίας. Αλλά εμείς επιμένουμε «λογικά»: Παρελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο»

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»